

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **A. G.**, narozený X
státní příslušník G.
bytem X

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-98/LE-LE05-ZA21-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 22. 8. 2019 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce v žalobě obsáhle popsal průběh správního řízení a podrobně vylíčil skutečnosti, které ve správním řízení uvedl. Žalovanému vytýká, že nereagoval na jeho tvrzení, nedostatečně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností.
3. Žalobce připustil, že v zemi původu nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a proto mu azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu nenáleží, ani si jej nenárokuje. V zemi původu je pronásledován z důvodu příslušnosti jeho manželky ke k. národnosti, manželka je jeho osobou blízkou a on proto její újmu pociťuje jako vlastní. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že se nejedná o okolnosti, které by mohly v otázkách azylové relevance svědčit žalobci. Napadené rozhodnutí vychází z nesprávného výkladu práva,

který vede k jeho nepřezkoumatelnosti. Žalobcova manželka čelila v zemi původu řadě ústrků, které v souhrnu představují pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-67, podle něhož jsou správní orgány i soudy povinny posuzovat, zda nebyly naplněny azylové důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu i v situaci, kdy v zemi svého původu čelil sérii ústrků, které samostatně nedosahovaly takové intenzity či systematickosti, aby je bylo možno považovat za azylově relevantní, avšak které požadované intenzity mohou dosahovat teprve ve svém souhrnu (tzv. pronásledování na kumulativním základě).

4. Žalobce nesouhlasí ani s argumentací žalovaného, že se má obrátit na orgány veřejné moci s žádostí o zajištění výkonu jeho základních práv v souvislosti s vedením rodinného života se svou manželkou. Uvedené je v rozporu s § 23c zákona o azylu.
5. Žalobce dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným. Žalovaný v tomto směru pochybil, když nezajistil aktuální informace o situaci k. národnostní menšiny v zemi původu žalobce, manželka žalobce čelila diskriminaci na trhu práce a ústrkům ze strany rodinných příslušníků. Napadené rozhodnutí neobsahuje jedinou zprávu o zemi původu, která by se týkala osob k. národnosti. Informaci „Ministerstva vnitra zahraničních věcí“ (zřejmě myšleno Ministerstva zahraničních věcí – pozn. soudu) žalobce považuje za silně nedostatečnou, neboť z ní nevyplývají metody, na základě kterých byla data sbírána. Navrhuje, aby soud učinil dotaz k metodice shromažďování informací pro konkrétní zprávu, případně zajistil zprávy jiné. Z Výroční zprávy Amnesty International, G. 2018, například plyne, že sami příslušníci bezpečnostních sborů se dopouštějí protiprávních jednání, včetně mučení, a tato pochybení nejsou náležitě řešena.
6. Konečně žalobce uvádí, že pokud by mu nenáležela mezinárodní ochrana ve formě azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, pak mu náleží doplňková ochrana podle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu. Žalobce totiž může svůj rodinný a soukromý život realizovat toliko mimo zemi původu, kde dochází vůči občanům k. národnosti k jejich vyčlenění ze společnosti a stigmatizaci. Vycestováním do země původu by bylo porušeno jeho právo na nedotknutelnost lidské důstojnosti.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi. Žalovaný zopakoval relevantní část napadeného rozhodnutí, uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které mu žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro své rozhodnutí. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou jeho problémy a obavy z jednání příbuzných vůči manželce a dětem, které byly také důvodem jeho vycestování ze země původu. Nebyly však zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Obdobnou věcí se zabýval NSS v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 40/2003, v němž uvedl, že *„žádost o azyl, jejímiž důvody jsou potíže se soukromými osobami v domovském státě, je zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žalobce skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout,“* to se však v případě žalobce nestalo.
8. Nad rámec uvedeného žalovaný poukázal na účelovost jednání žalobce, který původně vycestoval se záměrem odjet do I. za známým, který tam žije od roku 2005, protože však nedisponoval potřebnými doklady pro vstup do I. a byl z přepravy vyloučen, požádal o

mezinárodní ochranu v České republice.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

9. Dne 15. 2. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestoval dne 15. 2. 2019 z V., téhož dne měl pokračovat do D., cestoval spolu s manželkou (K. M.), dcerou a synem (S. G. a S. G.). V žádosti žalobce uvedl, že je státním příslušníkem G., náboženským přesvědčením je křesťan, není členem žádné politické strany, není ani nijak angažovaný, s politikou nemá nic společného. Je ženatý, má dvě děti, manželka i děti rovněž žádají o mezinárodní ochranu. Společně bydleli v T., odkud dne 15. 2. 2019 letecky vycestovali, chtěli jet do I. a tam požádat o azyl. I. si vybrali, protože tam má žalobce kamaráda, který mu to doporučil, myslel si, že tam jet může. Zdravotně je žalobce v pořádku. K důvodům žádosti uvedl, že podporoval minulý režim, když se změnila vláda, měl problémy najít v G. práci, je to důvod politický a ekonomický. Dalším důvodem je skutečnost, že žalobcova manželka je K., má jinou národnost, kvůli tomu měla problémy v práci, nikdo ji nechtěl zaměstnat, s národností manželky pak souvisí i problémy v rodině.
10. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 20. 3. 2019 v g. jazyce za přítomnosti tlumočníka, žalobce uvedl, že s manželkou a dětmi žil v T., pracoval na pile, skončil asi před dvěma měsíci. Do I. chtěli společně odcestovat za známým, který tam žije od roku 2005, známá v G. jim pomohla koupit letenky a vysvětlila, jak postupovat a jak se chovat, za letenky, pomoc a poskytnutí informací zaplatili 1 800 USD. Žalobce upřesnil, že on s prací v G. problémy neměl, pokud uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu něco jiného, myslel to tak, že za S. byla v G. lepší ekonomická situace, bylo více práce, byla lépe placená. Politicky se nikdy neangažoval, minulý režim podporoval tak, že volil stranu X. Žalobcova manželka přesto, že má vystudovanou jazykovou školu a umí dobře anglicky a rusky, měla problém sehnat v G. práci. Před svatbou se žalobcem pracovala v obchodě, v průběhu minulého roku absolvovala dvě výběrová řízení, neúspěch žalobce přičítá jejímu k. původu. Obecně se G. na K. dívají špatně. Manželka měla problémy už od dětství, děti se jí kvůli původu posmívaly. Hrubě se k ní chová i žalobcova rodina, která byla proti tomu, aby se s ní žalobce oženil, rodina manželku urážela, žalobce ji proto ke své rodině nevedil. Žalobcova matka ale chodila k nim domů, stejně tak manželčini bratři, všichni do jejich soužití zasahovali, byli proti jejich vztahu. To, že je K. lze poznat podle jejího příjmení, ona se rozhodla nepřevzít žalobcovo příjmení. V této souvislosti se v G. na nikoho s žádostí o pomoc neobrátili, neví na koho, myslí si, že to nemá cenu. Situaci by neřešilo ani přestěhování, na to je G. malá země. V případě návratu do vlasti se žalobce obává negativního vlivu rodiny na jeho manželku a děti.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 104648-8/2019-LPTP z 4. 1. 2018, z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: G. z 3. 7. 2018, z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: G. z 30. 4. 2019 – Hodnocení G. jako bezpečné země původu a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 104648-8/2019-LPTP z 4. 4. 2019 - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.
12. Dne 9. 8. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, rozhodl tak, že mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova obava z jednání příbuzných vůči jeho manželce a dětem. Žalobce

v průběhu správního řízení neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny, stranu X (S. n. h.) přímo nepodporoval, byl pouze jejím voličem. Žalovaný neshledal ani důvody udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zohlednil, že žalobce svou vlast opustil kvůli problémům manželky (negativní chování příbuzných, potíže se sehnáním práce). V předmětném řízení však žalovaný posuzoval výhradně situaci žalobce, manželka též požádala o udělení mezinárodní ochrany, její žádost byla posuzována v samostatném řízení, mezinárodní ochrana jí nebyla udělena. Protože nebyl azyl udělen žádnému ze žalobcových rodinných příslušníků, neshledal žalovaný důvody ani pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal existenci zvláštního zřetele hodného důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Zaměřil se na posouzení, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Konstatoval, že v G. není možné uložit trest smrti za žádný trestný čin. Dále se zaměřil na to, zda mu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V této souvislosti uvedl, že v G. neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, obecně a soustavně nedochází k mučení či obdobnému krutému zacházení, Ústava garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného krutého zacházení. Závěrem konstatoval, že návrat žalobce do vlasti nebude ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jelikož se v zemi původu žalobce postavení občanů po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí neliší od postavení rezidentů a není známo, že by se z toho důvodu potýkali s obtížemi, dospěl žalovaný k závěru, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany nebyly splněny.

13. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce nevyjádřil na výzvu soudu s takovým projednáním nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s., kterého se neužije.
15. Předně soud uvádí, že, přestože žalobce namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí „nepřezkoumatelností“, neuvedl, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

spatřuje. Z kontextu žaloby má soud za to, že žalobce neměl na mysli nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost ve smyslu tohoto ustanovení může být dána nesrozumitelností nebo nedostatkem důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak správní orgán ve věci rozhodl, či jehož výrok je vnitřně rozporný. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, jak žalovaný rozhodl, výrok napadeného rozhodnutí netrpí žádnými vadami. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházel, jaké skutečnosti vzal v potaz a jak byly tyto skutečnosti zhodnoceny. Je zjevné, jaké závěry žalovaný zaujal ve vztahu k uplatněným tvrzením žalobce a na základě jakých skutečností k nim dospěl. Žalovaný rovněž odkázal na konkrétní ustanovení právních předpisů (zákona o azylu). Napadené rozhodnutí je zároveň srozumitelné a obsahuje zákonné náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné.

16. Jádrem žalobcovy argumentace spočívá v nedostatečném zjištění skutkového stavu žalovaným a nesprávným posouzením splnění zákonných podmínek pro udělení azylu, případně doplňkové ochrany.
17. Svůj nárok na udělení mezinárodní ochrany odvozoval žalobce od příslušnosti své manželky ke k. národnostní menšině a s tím souvisejících ústrků ze strany rodiny a problémů s uplatněním na trhu práce. K tomu se vztahovala všechna tvrzení, která žalobce v průběhu řízení uvedl, námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu se rovněž týká problematiky příslušníků k. národnostní menšiny v G..
18. Pro posouzení důvodnosti žaloby je tak předně třeba posoudit otázku, zda je přípustné, aby žadatel o udělení mezinárodní ochrany dovozoval svůj nárok od postavení jiné osoby.
19. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Citované ustanovení stanoví podmínky, za jakých se cizinci udělí azyl. Požadavek naplnění stanovených podmínek je přitom třeba vztahovat k jednotlivci, tj. k osobě žadatele. Jinými slovy, příslušný správní orgán (žalovaný) u každého žadatele zkoumá, zda on (a právě on) předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu splňuje. Podle ustálené judikatury podléhá každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to i v případě rodinných příslušníků, individuálnímu posouzení, ostatně to je logické, neboť každý z rodinných příslušníků může tvrdit, případně mít, jiné důvody pro udělení azylu. Důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby (srov. rozhodnutí NSS ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005-80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006-89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007-67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009-91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010-100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015-49).
21. V projednávané věci žalobce ani netvrdil, že by podmínky § 12 zákona o azylu splňoval. Neuvedl, že by on sám byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (v této

souvislosti uvedl, že minulý režim podporoval pouze tak, že byl voličem stany Sjednocené národní hnutí), naopak v žalobě výslovně uvedl, že on sám podmínky udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu nesplňuje. Neuvedl ani, že by v zemi původu měl strach z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů [§ 12 písm. b) zákona o azylu], tvrzené důvody žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany se týkaly výhradně jeho manželky. Žalobce při pohovoru vypověděl, že on sám problémy s uplatněním na trhu práce neměl.

22. Žalovaný tedy zcela správně uzavřel, že žalobce podmínky udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na výše uvedené nemůže být důvodná ani námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť za situace, kdy se skutková tvrzení týkala postavení K. v G., a žalobce není k. národnosti a na jeho osobu (například v souvislosti s jeho uplatněním na trhu práce) skutečnost, že jeho manželka je k. národnosti, nikterak osobně nedopadá, nebyl žalovaný povinen opatřovat si další podklady a zprávy o situaci K. v G.. Ostatně žalobce měl před vydáním napadeného rozhodnutí možnost, se s obsahem spisu a podklady rozhodnutí seznámit a případně své výtky stran nedostatku podkladů rozhodnutí, který spatřoval v absenci údaje o sběru dat, uplatnit. Žalobce k podkladům rozhodnutí žádné námitky neměl, jeho námitka v tomto směru se tak jeví jako účelová.
23. Žalobce dále namítal, že pokud mu nenáleží mezinárodní ochrana ve formě azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, náleží mu doplňková ochrana podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
24. Pro posouzení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, se žalovaný v rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení, trestání anebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitrostátního konfliktu. Konstatoval, že v G. není možné uložit trest smrti za žádný trestný čin. Dále uvedl, že v G. neprobíhá ozbrojený konflikt, obecně a soustavně nedochází k mučení či obdobnému krutému zacházení, Ústava garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného krutého zacházení. Na závěr konstatoval, že jeho návrat do vlasti nebude ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jelikož se v zemi původu žalobce postavení občanů po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí neliší od postavení rezidentů a není známo, že by se z toho důvodu potýkaly s obtížemi, dospěl žalovaný k závěru, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany nebyly splněny. Soud shledává, že žalovaný pro posouzení této otázky vycházel z dostatečného množství relevantních informací, jež jsou podepřeny obsahem správního spisu, a soud se s nimi ztotožňuje.
25. Soud na závěr konstatuje, že žalovaný správně posoudil také splnění podmínek podle § 13 zákona o azylu, podle něhož se rodinnému příslušníkovi azylanta v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny. Citované ustanovení na žalobce nedopadá. Ze spisu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl či doplňková ochrana některému ze žalobcových rodinných příslušníků. Soudu je naopak z jeho úřední činnosti známo, že ani manželce žalobce nebyla mezinárodní ochrana udělena, o žalobě manželky žalobce proti rozhodnutí žalovaného je u Krajského soudu v Praze vedeno řízení pod sp. zn. 52 Az 21/2019.

26. Žalovaný se zabýval také možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. K otázce možnosti udělení humanitárního azylu soud uvádí, že úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku, zdravotnímu stavu a skutečnosti, že není v běžném životě odkázán na péči další osoby, z těchto skutečností nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Úvahu, že žalobce je zletilou, plně svéprávnou osobou, která si své životní potřeby může zajistit vlastní prací a nemá ani žádné zdravotní potíže, považuje soud za racionální, a plně se s ní ztotožňuje.
27. Z výše uvedeného plyne, že soud neshledal žalobní body důvodnými, žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, své rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o němž se v rozhodnutí opírá, má dostatečnou oporu ve správním spise. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu